

Grænse er sat efter Aarsindtægtens Størrelse. I Tyskland er Grænsen sat noget højere, nemlig ved 3,000 Rm. eller 2,700 Kr., men en Grænse er der ogsaa der.

Den højtærede Minister mente, at den Omstændighed, at ingen af Socialdemokraterne ved Behandlingen af Ministerens Forslag om Søfolks Forsikring havde paa-peget, at de deri indeholdte Bestemmelser vare overflødige, tilstrækkelig viste, at man ikke uden videre med et Par Ord kunde foretage denne Reform. Det er jo ikke noget Bevis. Der er nemlig Forskel paa, om man laver en selvstændig Lov om en Forsikringsgren, eller man følger noget ind i en bestaaende Lov. I det første Tilfælde maa man selvfølgelig have hele Rammen og lave saa mange Paragraffer, som det er nødvendigt, og der kan maaske blive Paralleller med mange af de Paragraffer, som staa i den bestaaende Lov. Men en anden Sag er at skyde andre Forsikringsgrenene ind i den bestaaende Lov. Saa kan man — tror jeg — ved at benytte den Ramme, som der i Forvejen er med Hensyn til Administrationen, Indtægtens Størrelse o. s. v., nøjes med mindre, end naar man maa have de mange Ord i et selvstændigt Forslag.

Da der imidlertid synes at være overmaade megen Enighed om, at vi, hvad ogsaa Ministeren sagde og har sagt tidligere, maa gaa denne Vej, maa vi vel ogsaa kunne komme frem med Forslaget ved en Udvalgsbehandling. Jeg haaber i hvert Fald, at vi ville være i Stand til at skaffe saadanne Oplysninger til Veje, at vi kunne føle os tilfredsstillede derved. Skulde dette vise sig ikke at blive Tilfældet, maa der jo efter Udtalelserne her i Dag være en anden Vej og en ganske sikker Vej at gaa, og det er at stille Forslag til Beslutning i Tinget. Thi naar alle ere enige om, at vi maa denne Vej ud med Forsikring, tør vi paa Forhaand føle os overbeviste om, at ogsaa alle de, for hvem de forskellige ærede Talere have været Ordførere, ville føle sig forpligtede til at stemme for et saadant Forslag til Beslutning, hvorved man opfordrer Ministeriet til at forelægge et Forslag om Udvidelse af Forsikringsloven i den Retning, vi her have foreslaaet.

K. M. Klausen: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Han udtalte før, at det Forslag, her foreligger, giver intet Bidrag til Sagens Løsning. Jeg forstaaer ikke,

hvorledes den ærede Minister kan sige det. Hvis han har læst vort Forslag opmærksomt igennem, vil han have set, at efter dette Forslag ville Arbejdere, der f. Eks. ere beskæftigede med Teglværksdrift, med Dræning, ved Grøftgravning, Tilvirkning af Tørv, Gravning af Sand, Ler, Jord, Grus eller lignende Arbejder, og som nu staa udenfor Ulykkesforsikringens Goder, komme ind under den, saa at der, naar de komme til Skade, vil blive ydet dem eller deres efterladte Erstatning. Endvidere naar alle Landbrugets og Skovbrugets Arbejdere skulle inddrages under det foreliggende Lovforslag, vil det dog betyde, at mange Tusinde, maaske endog et Par Hundrede Tusinde Mænd og Kvinder, som ere beskæftigede ved den Slags Arbejde, komme ind under Loven og komme til at nyde godt af Ulykkesforsikringen. Jeg forstaaer derfor ikke, at den ærede Minister kan sige, at dette Forslag intet Bidrag giver til Sagens Løsning. Jo, det giver virkelig et meget vægtigt Bidrag ved at medtage alle de mange Tusinder, der nu staa uden nogen Hjælp eller Støtte, naar Ulykken rammer dem.

Det er en nem Maade at affeje Forslaget paa, uden videre at sige: Nej, det duer ikke, det giver intet Bidrag til Sagens Løsning. I det hele taget synes jeg, det er underligt, at man fra dette Tings Side stiller sig, som man gør, overfor dette Forslag. Man udtaler naturligvis sin Sympati for det, det vil man nok, men til at gøre noget reelt synes der ikke at være Lyst hos dette Tings Medlemmer. Det er jo saa, at man ikke har noget imod, at visse Industrier faa Lov til at faa deres Arbejdere forsikrede, naar de selv bære Følgerne. Man har heller ikke noget imod at læsse denne Byrde over paa de søfarende, saaledes at Søfarten delvis kommer til at bære de pekuniære Ofre, der skulle bringes. Men hvor Talen er om, at Hartkornet skulde komme til at bære nogle af de Byrder, der følge af, at dets Arbejdere komme til Skade og forulykke, stiller man sig reserveret, saa synes man ikke at have stor Hast. Jeg forstaaer ikke rigtig dette Standpunkt, at man nok vil lade andre Virksomheder faa Lov til at være med, medens man har søgt at skaane Hartkornet ved Gennemførelsen af en Lov som denne. Der blev ved Finanslovens 1ste Behandling fra flere Sider lyst efter et Forslag i den Retning, og der er flere Medlemmer her i denne Sal, som stærkt have gjort sig til Talsmænd for en Ulykkesforsikring for Landarbejdere. Jeg skal